

Предговор от автора

Тази история е напълно измислена, но в основата ѝ стоят реални факти от нашата действителност и реални човешки съдби, като някои от образите са събирателни.

Описаните събития са не само възможни, но и стават всеки ден край нас. Трябва само да ги забележим. Съществуват дори подобни групи, наречени другаде ковъни^[1] – със сходни ритуали и обединени от идеи, близки на представеното Братство, като, разбира се, далеч не всички практикуват сексуална магия. Плод на фантазията на автора е само ясновидската дарба на героинята, но някои хора твърдят, че имат такива способности, нали?

Всички действия в тази история, колкото и да изглеждат странни, имат своята логична връзка в светлината на причинно-следствените отношения, с които сме свикнали да обясняваме реалността.

И едно предупреждение. Работата с универсалната космическа енергия Кундалини (или Силата) може да бъде опасна за здравето и изисква специална подготовка. Тази книга не е наръчник. Същото се отнася и за магическите ритуали, особено за черната магия, които са описани преднамерено непълно.

В живота има много необясними неща. Нека читателят сам прецени къде е границата между измислицата и истината.

Всяко съвпадение на имена е случайно.

---

^[1] Ковън - група, практикуваща магически ритуали.

Пролог

Въвеждане в Къщата

Входът бе току-що измит, но във въздуха все още се носеше слаба миризма на мухъл и котки. Стъпалата бяха каменни само до първия етаж, после започваше боядисано в кафяво вито дървено стълбище, което на всяка крачка проскърцваше с различен тон. Няколко саксии с изненадващо добре гледани мушката и бегонии се опитваха да внесат домашна атмосфера, но не успяваха да преодолеят усещането за необитаемост, а старите матови стъкла на прозореца успешно го подсилваха. Тази вечер обаче къщата не бе пуста. Група хора в бели наметала с вдигнати качулки излезе от единствения апартамент на първия етаж и се отправи нагоре към залата, до която никой чужд човек нямаше достъп. Дървените стъпала пропяха под босите им крака, леко прошумоляха полите на дрехите им и отново настъпи тишина.

За непосветените това бе една най-обикновена къща, каквито все още се срещат в лабиринта на малките улички из някои централни квартали. Сгушена между две крещящо нови кооперации в дъното на обрасъл с акации двор, старата сграда приличаше на прецъфтяла уличница сред младите си колежки. Дърветата я обгръщаха, превити в този предпролетен ден под тежестта на мокрия сняг, а тя, някога нагиздена с орнаменти и боядисана в бонбонен цвят, сега стоеше олющена и занемарена, изживявайки своите последни дни, преди да отстъпи скъпоценната си територия на напористите строителни предприемачи.

Габриела спря таксито на долната пресечка и нататък двете продължиха пеша. Новото момиче схващаше всичко от половин дума или намек и не задаваше въпроси.

– Винаги съблюдавай правилата на влизането – не пропусна случая да го инструктира, докато вървяха. – Никога не идвай със собствената си кола, не ползвай една и съща таксиметрова фирма, спирай винаги далеч от Къщата.

– Да – потвърди Маша.

– И винаги идвай сама. Пак ти напомням, контактите между нас са ограничени само тук, навън почти не се срещаме. Изключенията са редки, както в този случай. Готова ли си за Посвещаването?

– Да – отново кратко и звънко отговори новата, отмятайки дългата си лъскава коса с цвят на узрял кестен.

За разлика от ексцентричната външност на Габриела, която с гарвановочерните си коси, сини очи, ярки устни и пластика на пантера много точно се вписваше в представите на непосветените за съвременна вещица,

високата и стройна Маша би била подходяща по-скоро за корица на Playboy, ако не бяха миловидното ѝ лице на ренесансова мадона и особено погледът, който издаваше интелигентна и одухотворена натура.

Бяха вече пред къщата. В лъчите на залязващото слънце тя изглеждаше още по-олющена и запустяла. Габриела бутна старата желязна порта, която висеше леко изкривена на пантите си, двете влязоха в двора, минаха по изтърканите каменни плочи и спряха пред входа. Тя натисна звънеца няколко пъти и каза по домофона името си, като прибави и фраза, която за чуждото ухо нямаше никакъв смисъл. С леко бръмчене ключалката се отвори. Маша леко подуши въздуха, но се въздържа от всякакъв коментар и тръгна по стълбите след Габриела. Чу как вратата зад гърба ѝ се заключи, и леко трепна от звука.

Качиха се на първия етаж и влязоха в стая, която едно време трябва да е била тъмен вестибюл, но сега бе разширена и свързана със съседното светло помещение. Маша хвърли бърз поглед наоколо. На фона на непретенциозната, но уютна мека мебел един старинен резбован шкаф с книги внасяше дух на отминали времена, контрастирайки с модерната техника и добре оборудвания кухненски бокс в дъното. Няколко големи репродукции на Макс Ешер и Йеронимус Бош привлякоха погледа ѝ, но иначе всичко изглеждаше толкова обикновено! Само нахвърляните по креслата дрехи намекваха, че нещо предстои да се случи.

– Това тук е стаята за почивка – поясни Габриела, пристъпи към шкафа и отвори украсените с месингов обков стъклени вратички. – Ела да ти покажа с какво разполагаме. Имаме доста ценни книги, но пак ти напомням, не бива да се изнасят, нали?

– Да – кимна Маша.

– Вече съм ти говорила за най-важните, ето ги тук: Книга на сенките, Книга на духовете, имаме гримоари^[2] с магически практики от едно време... Ето книги на Гурджиев, Греъм Джеймс, Алистър Кроули... и много редки преводи на Джералд Гарднър... Можеш да идваш и да четеш. Добре ли си с английския?

– Да.

– Виж, за теб има поздравителни писма от наши приятели. Имаме връзка с ковъни по целия свят. – Габриела се приближи до компютъра на бюрото, пръстите ѝ бързо пробягаха по клавиатурата и на монитора се появи текст. – Ще ги прочетеш по-късно, но няма да ги разпечатваш и изнасяш извън Къщата.

– Да.

– А ето там си правим чай и някои по-обикновени отвари и смеси – Габриела посочи бокса, в който над модерните уреди меко проблясваха с облите си дъна

стари медни съдове. – Другите, за които е необходим ритуал, ги приготвяме горе. Носиш ли медицинските? – обърна се внезапно тя към новата.

– Да – каза Маша и подаде бележките, като помисли, че вече за пореден път отговаря само утвърдително.

– Така... Маша Йорданова... кръв, урина, Васерман – добре, тест за серопозитивност – добре... – Габриела внимателно прегледа изследванията, преди да ги прибере в голяма червена папка, после се обърна към нея. – Преди всеки сабат... апропо, помниш ли колко са?

– Да, осем основни.

– Кой беше последният?

– Имболк, на 31 януари срещу 1 февруари. Това е староирландска дума, означаваща „утроба“. Празнува се началото на новия живот, пречистването и прераждането. Следващият е Остара, в нощта на пролетното равноденствие... Да кажа ли датите и на другите?

– Не. Вярвам, че ги знаеш. Та, преди деня на фестивала всеки е длъжен отново да си направи изследвания.

– Нямате ли си доверие?

– Напротив! Но всичко се случва... Знаеш, един вид застраховка.

– Лекарите не се ли усъмняват? През няколко месеца...

– Не и ако се използват частните лаборатории. А изследванията за СПИН, както знаеш, са изцяло анонимни и безплатни, така че там пък изобщо не питат нищо – нито за личен лекар, нито за осигуровки. За нас е много удобно... Сега се съблечи и вземи душ. Ето тук – посочи тя вратата към баните.

Маша, решена да върви докрай, преодоля смущението си и започна да си сваля дрехите.

– Направи ли това, което ти казах? Трябваше навсякъде да се обръснеш... Ако все пак имаш нужда, вътре ще намериш всичко необходимо. Има и хавлия за теб, а после ще облечеш ето това... – Габриела отвори един килер в преддверието към баните, откъдето извади две бели наметала. – И не се обувай. Тук ходим боси.

Маша, без да се бави, изпълни нарежданията и влезе отново в хола почти едновременно с Габриела, току-що излязла от другата баня. Тя я накара да свали хавлията, хвърли доволен поглед на стегнатото ѝ тяло, като оцени по достойнство дългите бедра, тънката талия и големия бюст. Накара я да повдигне дългата си коса и със сръчни движения я намаза с някаква зеленикава смес, която зачерпваше от голям стъклен буркан. Приличаше на желе, миришеше приятно и бързо попиваше. На пръв допир беше леко прохладна, но

впоследствие загаряваше кожата и я правеше отначало изключително чувствителна, а после леко изтръпнала. Габриела подаде буркана на Маша.

– Бързичко ме намажи и да се качваме горе, че вече ни чакат! Слънцето залезе и трябва да почваме церемонията.

Маша без колебание извърши процедурата, твърдо решена да спазва инструкциите, да не се учудва на това, за което не е била предупреждена, и да не показва страх. Скоро двете – облечени само с наметалата, с вдигнати върху все още влажните коси качулки и боси – се отправиха по скрибуцащата стълба към мястото, където щеше да се отпразнува Посвещаването.

– Сигурно не чуваш, тъй като изолацията е много добра, но те вече пеят – каза Габриела, спряла пред вратата.

Даде знак на момичето да се приближи и завърза очите му с превръзка. В гласа ѝ, тържествено кълтящ на стълбището, се появиха дълбоки и твърди нотки:

– Сега аз, Герула, твоя настойница и жрица от втора степен, те въвеждам в Братството на Бялата светлина! Готова ли си?

– Да!

– Време е да свалиш наметалото!

Маша послушно го остави да се свлече на пода. Габриела върза стегнато ръцете ѝ зад гърба, отвори вратата към осмоъгълна зала и я въведе. Сега броят на членовете най-сетне щеше да достигне магическото число 13.

Прозорците бяха затъмнени с плътни щори. Стаята се осветяваше от безброй свещи, в ъглите имаше светилници, поставени върху ковани железни пентаграми, а през остъкления куполообразен таван надничаше обагреното от залеза небе. В трепкащата, но ярка светлина девет души в бели наметала бавно обикаляха по посока на часовниковата стрелка. Те пееха и вървяха с плавни танцови стъпки от вътрешната страна на ритуалния Кръг на силата, очертан с бяла боя върху тъмния под. Между двете му концентрични линии бяха изписани магически знаци. В средата се издигаше голям дървен плот, като от източната му страна бе подреден олтарът на Великата богиня. С прострени напред и нагоре ръце пред него стоеше Върховният жрец. Носеше същото бяло наметало, а главата му бе украсена със златиста корона, завършваща с два рога от страни.

Всеки от обикалящите държеше по една бяла свещ, чийто пламък хвърляше причудливи сенки по лицата и проблясваше по сребристите обръчи, придържащи косите им. При влизането на двете млади жени те спряха, сложиха си качулките и им направиха път. В ръката на Герула се появи нож с черна дръжка, с който тя изряза символична врата в Кръга и насочи през нея новото момиче.

Отнякъде в унисон с песенето се носеше тиха хипнотична музика, въздухът бе напоен с ухания на билки, дим от екзотични кори и непознат тръпчив мирис...

Под превръзката Маша не виждаше нищо, но фините ѝ ноздри се разшириха, долавяйки странните аромати. Тя пристъпи напред, усещайки с цялата си оголена кожа тръпката от предстоящата среща с неизвестното...

---

^[2] Средновековни книги с магически заклинания.